

Arrest

nr. 253 569 van 28 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 21 augustus 2019, diende op 27 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 19 oktober 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 19 oktober 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 27/08/2019

Overdracht CGVS: 12/02/2020

Op 18 september 2020 van 09.25 uur tot 13.00 uur had u een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Céline Herzsens loco Hajarpi Chatchatrian, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en op 7 december 1986 geboren te zijn in Ceel Buur, Galgudud, Somalië. Toen u ongeveer twee jaar oud was overleed uw moeder en bracht uw vader u naar uw tante in Wabho, Galgudud, zodat zij u kon opvoeden. De relatie met uw tante was niet goed en toen u vijftien was besloot u in het geheim te trouwen met een man uit de buurt, S.A.A. Uw tante was erg boos toen u haar op de hoogte bracht, maar aangezien u al getrouwd was ging u bij uw man wonen.

Na ongeveer drie jaar huwelijk kreeg u problemen met uw man omdat u niet zwanger werd. Uw man sloeg u en samen met uw schoonmoeder en diens zus voerden ze twee keer een ritueel op u uit om uw vruchtbaarheid te bevorderen. Daarbij werd u "medisch" verbrand op de rug en aan uw vagina. U geraakte nog steeds niet zwanger waarop uw man een derde behandeling wilde uitvoeren. U weigerde en zei dat u niet meer wilde, waarop uw man u sloeg. Dezelfde avond besloot u buiten te slapen omdat u niet bij hem wilde zijn. Die nacht heeft uw man u benaderd en stak hij u met een mes in de hals. U werd wakker en verdedigde zich waardoor u ook steekwonden kreeg aan uw hand en arm. Door uw geschreeuw werden de burens gealarmeerd en snelden ze toe om u te helpen. Uw man zette het op een lopen en u werd naar het ziekenhuis in Mahas gebracht. Na dit incident hielp uw zus u te ontsnappen door u te helpen migreren naar Saoedi-Arabië. Daar woonde u van 2008 tot 2017. U hebt uw ex-man na die nacht en voor uw vertrek naar Saoedi-Arabië niet meer gezien. In Saoedi-Arabië scheidde u van uw eerste man door een Sheikh de scheiding te laten uitspreken. U huwde er later ook met uw tweede man, A.H.N., met wie u één zoontje kreeg en waarvan u later ook scheidde.

In Saoedi-Arabië werd u eveneens het slachtoffer van mensen die misbruik van u wilden maken. Zo probeerde bijvoorbeeld het hoofd van de familie voor wie u werkte in Jeddah, een politiemans, u te misbruiken.

In 2017 werd u gerepatriëerd van Saoedi-Arabië naar Mogadishu, Somalië. In het district Hodan huurde u een appartement voor uzelf en uw zoontje en startte u een winkel. Anderhalf jaar na uw terugkeer werd u telefonisch gecontacteerd door uw ex-man die u zei dat u terug naar hem toe moest komen en dat het kind dat u gekregen had haram was omdat u het buiten jullie huwelijk kreeg. Ofwel zou u naar hem moeten komen en zouden ze u stenigen ofwel zou hij u zoeken en (laten) vermoorden. U sprak met hem af dat u na een maand naar hem toe zou komen en besloot dat u het land moest verlaten.

In september 2018 nam u het vliegtuig van Somalië naar Djibouti en van Djibouti naar Turkije. Vanuit Turkije ging u te voet en met de auto en de boot naar Griekenland waar u het vliegtuig nam naar een voor u onbekend land. Daar nam u de trein naar België waar u op 27 augustus 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar Somalië vreest u vermoord te worden door uw ex-man.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een doktersattest (2 pag.) en een psychologisch rapport van GAMS (4 pag.) ons toegestuurd via uw advocaat op 9 september 2020.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit uw psychologisch attest van de organisatie GAMS in België is af te leiden dat u sinds januari 2020 meermaals op consultatie bent geweest bij een psycholoog. In het attest wordt gesteld dat u last hebt van PTSD die zich uit in terugkerende intense herinneringen aan de traumatische gebeurtenissen die zich voordeden in uw land van herkomst en tijdens uw migratieparcours.

In het attest wordt verder gesteld dat u ook depressieve en negatieve gedachten en een negatief zelfbeeld hebt en dat u leeft met een gevoel van schaamte.

Nog volgens het attest hebt u problemen met slapen, hebt u nachtmerries en herlevingsmomenten van uw trauma en bovendien ook nog hoofdpijn, concentratieproblemen en psychosomatische klachten ten gevolge van uw besnijdenis.

Uit uw verklaringen blijkt echter wel dat u in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en dat u op een duidelijk en omstandige manier uw relaas uit de doeken kon doen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van de hieronder volgende redenen.

Als motief van uw verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u vervolging vreest door uw ex-man S.A.A. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter niet geloofwaardig.

Als aanleiding voor uw vertrek uit het land haalt u aan dat u kort voor uw vertrek uit Somalië in september 2018 gecontacteerd werd door uw eerste man, die u met de dood bedreigde. U slaagt er echter niet in duidelijk te maken om welke reden uw ex-man u op dat moment contacteerde. U was immers al anderhalf jaar terug gekeerd uit Saoedi-Arabië en u had hem al tien jaar niet meer gesproken. Volgens uw verklaringen werd u drie weken voor uw vertrek plots gecontacteerd door uw ex-man die u zei dat hij wist dat u terug in het land was. Hij zei dat hij u en uw zoontje ging vermoorden. Ofwel zou u zelf naar hem moeten komen en zou u gestenigd worden ofwel zou hij u zoeken. U sprak af dat u zelf naar hem toe zou gaan (CGVS, p.14, 17). Om te beginnen wordt opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat uw ex-man u plots zonder enige aanleiding en tien jaar nadat jullie voor de laatste keer contact hadden opbelt om u te bedreigen. Volgens uw eigen verklaringen was hij bovendien al sinds 2013 getrouwd met een andere vrouw waarmee hij eveneens geen kinderen kon krijgen (CGVS, p.9). Het is dan ook niet logisch dat hij zich nog steeds zou bezighouden met uw verblijfplaats zoveel jaren na datum. Verder wordt opgemerkt dat u ook al sinds 2017 terug in het land was en dat u gedurende anderhalf jaar veilig in Mogadishu woonde en een winkel uitbaatte (CGVS, p.19). U weet dan ook niet te verklaren waarom hij u plots opnieuw zou lastig vallen.

Vervolgens verklaart u dat u aan uw ex-man zei dat u naar hem toe zou komen, maar dat u vroeg om even te wachten op uw komst omdat u een winkel had. Hij zou geantwoord hebben dat het goed was en dat hij even ging wachten, u kreeg een maand de tijd (CGVS, p.17). Eerst en vooral is het niet logisch dat uw ex-man u een maand tijd zou geven wetende dat u al een keer van hem gevlucht was. Het is dan ook niet aannemelijk dat hij zo goedgelovig zou zijn om te denken dat het dit keer anders zou zijn. U wordt erop gewezen dat uw man u toch niet zo maar zou geloven en u zegt dat hij wist dat u gesetteld was in Hamar en nergens anders heen kon (CGVS, p.18). Het is echter niet omdat u een winkel uitbaat in Hamar en er uw familie heeft, dat u niet zou kunnen vluchten indien uw leven in gevaar blijkt te zijn. U wordt geconfronteerd met het feit dat als uw ex ermee dreigt u en uw kind te doden, dat hij toch wel zou doorhebben dat u niet zo maar zou komen en dat u elke andere oplossing zou proberen zoeken. Daarop stelt u dat hij wist dat u geen broer had en dat uw familie boos was op u omwille van toen (CGVS, p.18). Met deze uitleg weet u echter opnieuw niet te overtuigen. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie boos zou zijn op u of dat ze u iets zouden verwijten. Uw zussen hielpen u immers opnieuw te ontsnappen en uw zoontje verblijft op dit moment nog steeds bij hun en hun gezin in Mogadishu. Vervolgens zegt u nog dat het nu anders is omdat uw ex lid is van Al Shabaab en hij iedereen gaat vermoorden die deelneemt aan uw ontsnapping (CGVS, p.18). Deze stelling kan echter niet verklaren waarom hij dan zo goedgelovig zou zijn om u een maand de tijd te geven. Bovendien klopt deze stelling niet want uw vier zussen en uw zoontje wonen nog steeds in Mogadishu zonder dat uw ex-man hen iets aandeed of op dit moment lastig valt. U verklaart dat door te zeggen dat uw zoontje steeds bij een andere zus verblijft en dat ze hem telkens een nieuwe naam geven (CGVS, p.18). U krijgt de opmerking dat het voor uw ex toch niet moeilijk is te weten wie uw zoon is aangezien hij bij familie verblijft, hem aanspreken met een andere naam heeft daar dan ook geen invloed op. U probeert dat te weerleggen door te zeggen dat u de eerste persoon was die geviseerd werd en dat het goed kan zijn dat hij zich niet zo druk maakt om een kind (CGVS, p.18). Hiermee spreekt u dan ook uw eerdere verklaringen tegen.

Het feit dat uw zoon en de rest van uw familie op dit moment nog steeds in Mogadishu wonen zonder enige problemen te hebben gehad met uw ex-man relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees.

Terzijde wordt nog opgemerkt dat u geen afdoende verklaring weet te geven over waarom uw man u na tien jaar terug zou willen. Jullie hadden immers veel problemen samen omdat u hem geen kinderen kon geven en ondertussen trouwde hij al jaren eerder met een nieuwe vrouw waarmee hij evenmin kinderen kreeg (CGVS, p.9). Uw uitleg dat hij u had gezegd dat hij 'nooit van u ging scheiden' en dat hij u 'ging vermoorden of u moest voor altijd met hem getrouwd zijn' verliest dan ook aan waarde gezien hij u zonder meer een maand de tijd zou hebben gegeven om naar hem toe te komen en hij ook uw familie, die u hielpen met uw vertrek, verder met rust laat (CGVS, p.18).

Gezien het bovenstaande moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen bedreigingen door uw ex-man kort voor uw laatste vertrek uit Somalië, niet aannemelijk gemaakt zijn. Deze bedreigingen kunnen dan ook niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat u voor het ongeloofwaardig bevinden telefonisch contact met uw ex-man in 2018 gedurende tien jaar lang niets van hem vernomen had. U vertrok immers in 2008 naar Saoedi-Arabië, waar u woonde tot 2017 zonder nog iets van hem te vernemen. Ook na uw terugkeer naar Somalië woonde u gedurende anderhalf jaar zonder problemen in Mogadishu waar ook uw zussen (en uw zoon) wonen en waar u een winkel uitbaatte die u had opgestart met het geld dat u in Saoedi-Arabië had verdiend (CGVS, p.5, 9, 10, 12). U haalt aan dat u met uw ex-man een zwaar verleden heeft waarbij u heel wat intrafamiliaal geweld moest tolereren. Deze gewelddadige situatie zal zonder twijfel een stevige impact hebben gehad op het psychologisch welzijn van uw persoon. Zonder afbreuk te doen aan de schade die u heeft geleden door het jarenlange misbruik dient te worden opgemerkt dat u hierdoor geen actuele nood aan internationale bescherming kenbaar maakt. Het gaat hier immers om incidenten die zich voordeden voor uw vertrek naar Saoedi-Arabië en dus meer dan tien jaar geleden. Ondertussen stelt u via fasakh (via een islamitische rechtbank) gescheiden te zijn van uw eerste man en hertrouwd te zijn (CGVS, p. 8, 9). Gezien de recente bedreigingen ongeloofwaardig zijn moet worden geconcludeerd dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat er op heden geen gegronde vrees voor vervolging in dit verband bestaat.

Ook de feiten die zich voordeden in Saoedi-Arabië waarbij u opnieuw meermaals slachtoffer werd van (pogingen tot) misbruik en geweld zijn gebeurtenissen die zich vele jaren geleden voordeden in een omgeving waar u zich niet langer bevindt en waar u in de toekomst ook niet naar zal terugkeren. Het gaat hier dan ook over problemen van lokale aard, die zich beperkten tot het land waar u op dat moment woonde (CGVS, p.14). Aangezien u daar vertrokken bent en nadien nog anderhalf jaar zonder problemen in Mogadishu woonde is er geen reden om te denken dat u in de toekomst een verhoogd risico loopt om opnieuw slachtoffer te worden van vergelijkbare incidenten. Hoewel u hier ongetwijfeld onder geleden heeft zijn deze gebeurtenissen verder dan ook niet relevant voor de analyse van uw verzoek om internationale bescherming.

Betreffende de psychologische problemen die u in het neergelegde attest inroept moet worden vastgesteld dat deze u niet hebben verhinderd in Mogadishu, waar ook uw familieleden wonen, een menswaardig bestaan op te bouwen. U huurde er een woning en baatte er een eigen zaak uit. Aangaande deze psychologische problemen dient tenslotte worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsstatus op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naast uw psychologisch attest legt u twee doktersattesten neer waarin verklaard wordt waar op uw lichaam u littekens heeft. Hieruit kan echter niet worden afgeleid wat de oorzaak van deze littekens is. Deze attesten veranderen dan ook niets aan de inhoud van uw beslissing. Bovendien betwist het CGVS op dit moment ook niet dat u effectief problemen zou hebben gehad tijdens uw eerste huwelijk.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet koesteren of dat er zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat u bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20200421.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab.

De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe. Eind december 2019 maakt al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu.

De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:*

“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eerstens vreemd te vinden dat haar ex-man haar terug contacteerde nadat zij anderhalf jaar terug in Somalië was:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij kan uiteraard niet alle beweegredenen kennen van haar ex-man en waarom hij haar opnieuw contacteerde. Verzoekende partij vluchtte van hem na een moordpoging op haar leven en had hem 10 jaar niet meer gezien. Zij was naar Saudi-Arabië gevlucht maar werd terug naar Somalië gedeporteerd. Zij vestigde zich in Hodan, ver weg van Galgaduud waar zij oorspronkelijk van afkomstig is. Verzoekende partij vermoedt dan ook dat haar ex-man haar pas na anderhalf jaar opnieuw contacteerde omdat hij dan pas opnieuw op de hoogte was dat verzoekende partij terug in het land was. Verwerende partij begrijpt niet waarom haar ex-man haar opeens teug zou willen, gezien zij elkaar meer dan 10 jaar niet meer gezien hadden. Verwerende partij begrijpt klaarblijkelijk de Somalische cultuur niet. Het is immers niet zo dat verzoekende partij en haar echtgenoot met onderlinge toestemming van elkaar gescheiden zijn.

De ex-man van verzoekende partij kon het niet verkroppen dat verzoekende partij haar geen kinderen kon schenken en liet zijn moeder zelfs verschillende gruwelijke rituelen uitvoeren op verzoekende partij in de hoop dat zij zwanger zou geraken.

Als gevolg hiervan liep verzoekende partij niet enkel fysieke littekens op, maar ook zware psychische en mentale problemen (zie verslag behandelende arts waarin duidelijk gesteld wordt dat verzoekende partij aan PTSD lijdt) - dit wordt evenmin betwist door verwerende partij:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij staaft haar relaas én haar fysieke littekens eveneens met een doktersattest die al haar verwondingen vaststelde:

[Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 1]

Verzoekende partij heeft een bijzonder zwaar leven gehad. Verwerende partij houdt hier op geen enkel ogenblik rekening mee en baseer haar gehele motivering op drogredenen om verzoekende partij internationale bescherming waar zij recht op heeft te ontzeggen. Hoe kan verzoekende partij een zinnig antwoord bieden op non-argumenten van verwerende partij zoals het feit dat zij niet op de hoogte zou zijn waarom haar ex-man haar pas na anderhalf jaar pas contacteert, of het feit dat verwerende partij 'het vreemd vindt' dat haar man haar na 10 jaar nog terug zou willen... Dergelijke "argumenten" zijn bijzonder onredelijk en tonen een volledig gebrek aan inlevingsvermogen van verwerende partij.

Het feit dat haar ex-man haar bovendien zou terugwillen na 10 jaar hoeft bovendien niet te verbazen. In zijn ogen heeft verzoekende partij hem immers te schande gebacht: zij kon hem geen kinderen geven en is daarna gevlucht naar Saudi-Arabië waar zij van hem gescheiden is. Haar ex-man is hier nooit over geraakt. Op 21 september vermoordde haar ex-man haar tante die verzoekende partij had geholpen om te vluchten. Ook de zus van verzoekende partij werd samen met haar kind aangevallen en beiden zijn sinds 22 september vermist. De ex-partner van verzoekende partij wil haar haar dus ook niet terug om een liefdevol gezin te zijn, maar omdat hij wraak wil nemen op haar. Verwerende partij blijkt blind te zijn voor al deze elementen in het dossier van verzoekende partij.

II.1.2. Verzoekende partij heeft nochtans erg uitgebreid uitgelegd wat haar is overkomen en waarom zij vreest voor haar leven bij terugkeer naar Somalië: p. 13-14 CGVS

[Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 13-14]

Verwerende partij heeft alles naast zich neer gelegd en focust zich op details en zaken waar verzoekende partij geen vat op kan hebben om het verzoekende partij de vluchtelingenstatus te weigeren.

Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

II.1.3. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu kon de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 VW

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoekster licht toe als volgt:

"II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen - quod certe non.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus "Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativiseren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is:

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk:

[citaat uit COI Focus]

Zeker Mogadishu is een gewild doelwit van AS gezien de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties:

[citaat uit COI Focus]

Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij "soms" burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uitzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan "soms" de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuismogadishu~a9534eed/>)

"Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU)-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

"De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Derqeliike betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS." (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden." (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval. In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf ouders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken... Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

In het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

"Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted "taxes" through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN."

II.2.2. Verwerende partij probeert de situatie verder te relativiseren door erop te wijzen dat in vergelijking met de vorige verslagperiode het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld gedaald is:

[citaat uit COI Focus]

Dergelijke vergelijking maken tussen twee relatief korte verslagperiodes zegt echter niets over een blijvende verbetering of het stabiliseren van de situatie. Zoals hierboven reeds aangegeven blijft deze volatiel:

[citaat uit COI Focus]

Bovendien blijven de absolute cijfers hallucinant: 233 incidenten waarbij 282 slachtoffers vielen, is niet niets...

Ook uit de Somalia-factsheet van de European civil protection and humanitarian aid operations van de Europese Commissie blijkt dat de situatie er anno 2020 niet op is verbeterd. Meer nog, in 2020 vond in verschillende delen van het land een toename van botsingen tussen clans en gewelddadige conflicten plaats:

"For almost 3 decades, conflict has been the main driver of Somalia's humanitarian crisis. Insurgent armed groups remain the biooest source of insecurity, carrying out indiscriminate attacks on Somalis, kidnappings and forcefully recruiting children. Pervasive insecurity in Somalia impedes access for humanitarian organisations and restricts the ability of Somalis to support themselves economically. As of 2020, several parts of the country have reported an upsurge in crosscommunity clashes and violent conflict."

II.2.3 In haar motivering focust verwerende partij zich hoofdzakelijk op de acties van AS om de veiligheidssituatie te beoordelen. Ook andere groepen gebruiken echter geweld tegen burgers. Zo sterft nota bene een kwart van het aantal burgerslachtoffers door toedoen van het Somalische leger:

[citaat uit COI Focus]

Het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

"Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletweyn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses.”

Ook het interclangeweld in Mogadishu baart zorgen:

[citaat uit COI Focus]

II.2.4. Tegen dit geweld bieden de Somalische veiligheidsdiensten weinig tot geen bescherming. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfiltreerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven. Clanaffiliatie biedt volgens professor Hills de beste bescherming. Men moet dan wel tot een meerderheidsclan behoren en dan nog kan die geen bescherming bieden tegen alle geweld. Behoort men tot een minderheidsclan, zoals verzoekende partij, dan staat men er volkomen alleen voor en is men potentieel kwetsbaarder voor criminaliteit zoals diefstal en verkrachting.

[citaten uit COI Focus]

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

“Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da’esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia.”

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations’ zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse.”

[...]

“Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AM I SOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff”;

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

“Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een berrbomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu."

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

"In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstituten. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering."

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: "Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3." In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu "serious and fragile" blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relateert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relateert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 Verwerende partij merkt tot slot op dat, ondanks de veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Ook hier probeert verwerende partij de kritieke toestand te relativeren door te wijzen op enkele geringe verbeteringen. Men mag echter niet uit het oog verliezen dat Mogadishu samen met Merca en Kismayo uitgeroepen werd tot meest kwetsbare stad ter wereld. Bovendien vallen enkele bemerkingen te maken bij de verbeteringen waar verwerende partij op wees.

Wat de zogenaamde heropleving van de economische activiteit betreft:

"De Wereldbank stelde in een rapport van augustus 2019 dat de economie door de droogte in 2016-2017 een terugval kende, maar zich in 2018 heeft hersteld. De groei van het bruto binnenlands product is gestegen in 2019. De jaarlijkse groeimarge lag wel hoger in 2015-2016.

Deze vertraging ligt volgens het onderzoek aan de kwetsbare situatie van het land door de armoede, de droogte en de daaraan gekoppelde voedselonzeekerheid, de conflictsituatie, de piraterij en de jeugdwerkloosheid, die ongeveer 67 procent bedraagt.” (COI rapport)

“Ondanks de groei en de verbetering van de fiscale situatie blijven de inkomens per capita van de bevolking laag. Er zijn ook meer middelen nodig om de economische veerkracht te vergroten en de armoede terug te dringen, stelt het Internationaal Monetair Fonds. De Wereldbank stelt in haar rapport van september 2019 dat de fiscale situatie van het land aanzienlijk verbeterd is, maar dat de middelen voor infrastructuur en dienstverlening beperkt zijn. Volgens de ngo Transparency International is Somalië een van de corruptste landen ter wereld.”

Dat de economie groeit, is logisch gezien ze zich nu louter aan het herstellen is na een terugval door de droogte. In vergelijking met 2015-2016 ligt de groeimarge echter lager. Bovendien is er sprake van een enorm hoge graad van werkloosheid.

De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. Ook het onderwijs doet het niet goed. Volgens een onderzoek van Mercy Corps en de ngo Global Coalition to Protect Education from Attack heeft Somalië een van de laagste inschrijvingspercentages ter wereld in de basisschool en het middelbaar onderwijs (respectievelijk 30 procent en 26 procent). De infrastructuur is er, maar veel van de scholen zijn in privéhanden en bijgevolg vaak onbetaalbaar. Scholen van de regering of ngo's zijn gratis, maar zij rekenen service fees aan. Zo stelt een onderzoek van de Finse COI-onderzoeksdienst dat de facto alle scholen betalend zijn. Somali Public Agenda stelt dat ondanks de inspanningen van de overheid om kinderen in te schrijven in publieke scholen, de kinderen van minder gegoede gezinnen uit de boot vallen. Het kan dan wel zijn dat in juni 2019 voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten afstudeerden aan de Somali National University, het merendeel van de kinderen blijft ongeschoold.

Wat de sociale basisdiensten betreft, merkt verzoekende partij op dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Het spreekt voor zich dat deze sociale basisdiensten beter zijn in de hoofdstad dan in andere (rurale) gebieden van het land. Deze basisdiensten zijn echter in handen van de privésector, die een hoge prijs aanrekent. Hierdoor vallen velen uit de boot. Ongeveer 31 procent van de bevolking heeft toegang tot drinkwater en 23 procent tot verbeterde sanitaire faciliteiten (rapport van IEDD van september 2019). Zo'n 33 procent heeft toegang tot elektriciteit (Wereldbank, 2018). Elektriciteit is er enorm duur, bij de duurste ter wereld.

Het UNHCR wijst op de ernstige humanitaire ramp in Somalië. Er is sprake van een grootschalige ontheemding aangewakkerd door gewapende conflicten en voedselonzeekerheid. Naast het geweld heeft men er immers te maken met extreme droogte en overstromingen:

“Somalië blijft één van de vijf landen waaruit meer dan twee derde (67%) van de vluchtelingen in de wereld afkomstig is. Somalië bevindt zich in het hart van een van de ergste humanitaire rampen ter wereld. Bijna dertig jaar van conflicten en extreme droogteperiodes hebben ertoe geleid dat meer dan 25% van de 7,5 miljoen inwoners intern werd ontheemd. Nu de regio geconfronteerd wordt met de ergste droogte in 60 jaar, groeit het aantal intern ontheemden en vluchtelingen van Somalische origine snel. Daarnaast bedreigt de exponentiële verspreiding van COVID-19 de veiligheid en het welzijn van de 2,6 miljoen binnenlandse ontheemden in Somalië.

Er is dringend behoefte aan medische hulp, schoon water, onderdak en basisvoorzieningen in de opvangsites.

Ook de uitbraak van het coronavirus komt deze humanitaire ramp niet ten goede...

“COVID-19

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van ‘social distancing’ is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden. Ondanks het feit dat Somalië 928 bevestigde gevallen van COVID-19 onder de bevolking heeft, is er tot nu toe slechts één bevestigd geval bij de intern ontheemden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af.”

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden.

Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.1.2. In een aanvullende nota van 22 februari 2021 brengt de commissaris-generaal de COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 27 december 2020 ter kennis.

2.1.3. In een aanvullende nota van 4 maart 2021 legt verzoekster volgende stukken neer:

- sms-berichten tussen haar ex-man en haar zus met beëdigde vertaling (stuk 1);
- een attest van psycholoog M. Jeulin van 19 februari 2021 (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeksters verweer in het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het herhalen en parafraseren van haar eerdere verklaringen, het poneren van loutere beweringen en het geven van algemene kritiek en het volharden dat zij actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hiermee slaagt zij er echter niet in om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de problemen die zij gekend heeft met haar ex-echtgenoot voor haar vlucht naar Saoedi-Arabië in 2008, zijnde dat haar ex-echtgenoot en zijn familie haar mishandelden nadat zij niet zwanger geraakte, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat deze problemen in de huidige stand van het onderzoek *in se* niet worden betwist. Uit de motivering in de bestreden beslissing kan echter blijken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij actueel nog een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van deze feiten en er voldoende redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de vervolging door haar ex-echtgenoot zich niet meer zal voordoen (artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing oordeelde immers op pertinente en correcte wijze dat verzoeksters verklaringen dat haar ex-echtgenoot haar in september 2018 opnieuw zou hebben bedreigd ongeloofwaardig zijn.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij de beweegredenen niet kent waarom haar ex-echtgenoot haar opnieuw contacteerde, dat zij vermoedt dat hij pas na anderhalf jaar opnieuw op de hoogte was dat zij zich opnieuw in Somalië bevond en dat zij en haar ex-echtgenoot niet in onderlinge toestemming gescheiden zijn en hij wraak wil nemen op haar omdat zij hem te schande heeft gemaakt, is de Raad van oordeel dat dit verweer in wezen beperkt blijft tot het louter herhalen van haar verklaringen en poneren van loutere hypothesen en blote beweringen.

De Raad acht het evenwel niet geloofwaardig dat verzoeksters ex-echtgenoot, indien hij werkelijk nog steeds naar verzoekster zou op zoek zijn sinds haar vlucht in 2008 om wraak te nemen, er pas in september 2018 en dus anderhalf jaar na verzoeksters terugkeer naar Mogadishu op de hoogte zou zijn gebracht dat verzoekster terug was in Somalië (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 19). Uit niets blijkt daarenboven dat verzoeksters ex-echtgenoot in de tussentijd nog op zoek zou zijn geweest naar haar, aangezien verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat zij noch haar familie nog contact hadden gehad met haar ex-echtgenoot na haar vertrek uit Somalië in 2008 (*Ibid.*, p. 16), hoewel zij tevens verklaarde dat haar vader en zussen nog naar diens woonplaats Wahbo gingen tot 2017 (*Ibid.*, p. 8). Verzoekster kan met haar verweer in het verzoekschrift, net zomin als zij dit kon tijdens haar persoonlijk onderhoud, aldus niet *in concreto* aannemelijk maken waarom haar ex-echtgenoot haar in september 2018 zonder enige aanleiding en na tien jaar opnieuw bedreigde, zodat de bestreden beslissing terecht motiveerde dat dergelijke vaststelling afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat, indien verzoekster ex-echtgenoot, die volgens haar verklaringen thans emir is van Al-Shabaab (*Ibid.*, p. 9), werkelijk op zoek zou zijn naar verzoekster, haar familie thans geen problemen zou ondervinden in Mogadishu na verzoeksters vlucht. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat haar ex-echtgenoot in september 2020 haar tante zou hebben vermoord en haar zus en haar kind zou hebben aangevallen, die sindsdien vermist zijn en legt in haar aanvullende nota sms-berichten neer waaruit blijkt dat haar ex-echtgenoot haar zus bedreigde (aanvullende nota, stuk 1). De Raad wijst er echter op dat zulke sms-berichten makkelijk kunnen worden geënceneerd en aldus een gesolliciteerd karakter hebben. Bovendien benadrukt de Raad dat de bewijswaarde van deze berichten wordt ondergraven door de vaststelling dat twee berichten van verzoeksters ex-echtgenoot dateren van 15 oktober 2018 en 5 maart 2019, terwijl verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op 18 september 2020 nog uitdrukkelijk verklaarde dat haar familie geen problemen meer kende met haar ex-echtgenoot na haar vertrek en dat hij hen niet heeft gecontacteerd (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 19). Waar het door verzoekster neergelegde psychologische attest van 19 februari 2021 (aanvullende nota, stuk 1) poneert dat verzoeksters familie haar niet eerder op de hoogte zou hebben gebracht van de bedreigingen door haar ex-echtgenoot omwille van haar psychologische toestand, wijst de Raad erop dat dit een loutere bewering betreft die bovendien niet aannemelijk is, gelet op het belang van dergelijke elementen voor de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. Gelet op deze vastgestelde inconsistentie tussen verzoeksters verklaringen en de inhoud van neergelegde berichten, zijn de ingeroepen bedreigingen door verzoeksters ex-echtgenoot aan haar zus aldus niet geloofwaardig. Daarenboven acht de Raad het tevens ongeloofwaardig dat verzoeksters ex-echtgenoot haar familie in september 2020 ineens zou aanvallen, terwijl uit verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud nog blijkt dat haar familie nooit eerder problemen heeft gekend omwille van verzoeksters vlucht uit haar land van herkomst in september 2018 (*Ibid.*). Bovendien brengt verzoekster geen bewijzen bij die haar verklaringen over de moord op haar tante en de aanval op haar zus en kind kunnen staven. De Raad besluit dan ook dat verzoekster de ingeroepen bedreigingen aan haar familie niet aannemelijk maakt. Aldus blijft de motivering in de bestreden beslissing overeind waar deze stelt dat *“Het feit dat uw zoon en de rest van uw familie op dit moment nog steeds in Mogadishu wonen zonder enige problemen te hebben gehad met uw ex-man relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees.”*

Verzoekster gaat er met haar verweer in het verzoekschrift nog aan voorbij dat de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze oordeelde dat verzoeksters verklaringen over de door haar ingeroepen bedreigingen door haar ex-echtgenoot in september 2018 *in se* ongeloofwaardig zijn. Er wordt immers terecht geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat haar ex-echtgenoot, indien hij werkelijk nog wraak zou willen nemen op verzoekster, haar een maand tijd zou geven om zich bij hem aan te bieden, temeer nu verzoekster reeds eerder het land was ontvlucht en hij haar daardoor opnieuw tijd zou geven om het land te verlaten. Dergelijke vaststellingen zijn geheel niet aannemelijk en doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen inzake de aangehaalde bedreigingen door haar ex-echtgenoot in september 2018.

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat, gelet op de vaststellingen dat verzoekster thans gescheiden is van haar echtgenoot en hij ondertussen hertrouwd is en er geen aanwijzingen zijn dat hij haar nog steeds zou viseren, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de bedreigingen die zij onderging in september 2018. Sinds 2008 kende zij geen problemen meer met haar ex-echtgenoot en bovendien kon zij gedurende anderhalf jaar probleemloos in Mogadishu verblijven. *In casu* zijn er goede redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster thans geen gegronde vrees voor vervolging meer dient te kennen voor haar ex-echtgenoot (artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet).

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar het door haar neergelegde medische attest (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8, nr. 1), dat melding maakt van enkele littekens en verzoeksters verklaringen inzake de wijze waarop deze littekens zouden zijn aangebracht. De Raad benadrukt dat, in zoverre kan worden aangenomen dat dit attest de ondergane fysieke mishandeling die verzoekster voor haar vlucht uit Somalië in 2008 onderging zou kunnen staven, deze mishandeling en de problemen met (de familie van) haar ex-echtgenoot in 2008 in de huidige stand van het onderzoek *in se* niet worden betwist. Dit attest kan evenwel verzoeksters verklaringen dat zij in september 2018 opnieuw telefonisch werd bedreigd door haar ex-echtgenoot niet staven en doet aldus geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekster actueel geen gegronde vrees voor vervolging omwille van de problemen met haar ex-echtgenoot aannemelijk maakt.

Wat de door verzoekster neergelegde psychologische attesten betreft (*Ibid.*, nr. 2; aanvullende nota, stuk 2), is de Raad van oordeel dat deze evenmin de door verzoekster ingeroepen bedreigingen door haar ex-echtgenoot in september 2018 kunnen staven. Er dient immers te worden benadrukt dat zulke psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekster haar psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. Uit de attesten blijkt tevens dat de erin neergeschreven vervolgingsfeiten gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoekster. De Raad wijst er nog op dat uit deze attesten noch uit enig ander element kan blijken dat verzoeksters mentale of psychische gemoedstoestand van die aard was om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. De attesten maken melding dat verzoekster te kampen heeft met PTSD, depressie, slaapproblemen, hoofdpijn, concentratieproblemen en psychosomatisch lijden, doch hieruit kan niet blijken dat verzoeksters cognitieve geheugen zou zijn aangetast in die mate dat zij niet in staat zou zijn geweest om tijdens het persoonlijk onderhoud op coherente en consistente wijze haar relaas toe te lichten. Verzoekster maakte evenmin melding van dergelijke problemen tijdens het persoonlijk onderhoud. De neergelegde attesten laten derhalve evenmin toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Als aanleiding voor uw vertrek uit het land haalt u aan dat u kort voor uw vertrek uit Somalië in september 2018 gecontacteerd werd door uw eerste man, die u met de dood bedreigde. U slaagt er echter niet in duidelijk te maken om welke reden uw ex-man u op dat moment contacteerde. U was immers al anderhalf jaar terug gekeerd uit Saoedi-Arabië en u had hem al tien jaar niet meer gesproken. Volgens uw verklaringen werd u drie weken voor uw vertrek plots gecontacteerd door uw ex-man die u zei dat hij wist dat u terug in het land was. Hij zei dat hij u en uw zoontje ging vermoorden. Ofwel zou u zelf naar hem moeten komen en zou u gestenigd worden ofwel zou hij u zoeken. U sprak af dat u zelf naar hem toe zou gaan (CGVS, p.14, 17). Om te beginnen wordt opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat uw ex-man u plots zonder enige aanleiding en tien jaar nadat jullie voor de laatste keer contact hadden opbelt om u te bedreigen. Volgens uw eigen verklaringen was hij bovendien al sinds 2013 getrouwd met een andere vrouw waarmee hij eveneens geen kinderen kon krijgen (CGVS, p.9). Het is dan ook niet logisch dat hij zich nog steeds zou bezighouden met uw verblijfplaats zoveel jaren na datum. Verder wordt opgemerkt dat u ook al sinds 2017 terug in het land was en dat u gedurende anderhalf jaar veilig in Mogadishu woonde en een winkel uitbaatte (CGVS, p.19). U weet dan ook niet te verklaren waarom hij u plots opnieuw zou lastig vallen.

Vervolgens verklaart u dat u aan uw ex-man zei dat u naar hem toe zou komen, maar dat u vroeg om even te wachten op uw komst omdat u een winkel had. Hij zou geantwoord hebben dat het goed was en dat hij even ging wachten, u kreeg een maand de tijd (CGVS, p.17). Eerst en vooral is het niet logisch dat uw ex-man u een maand tijd zou geven wetende dat u al een keer van hem gevlucht was. Het is dan ook niet aannemelijk dat hij zo goedgegelovig zou zijn om te denken dat het dit keer anders zou zijn. U wordt erop gewezen dat uw man u toch niet zo maar zou geloven en u zegt dat hij wist dat u gesetteld was in Hamar en nergens anders heen kon (CGVS, p.18). Het is echter niet omdat u een winkel uitbaat in Hamar en er uw familie heeft, dat u niet zou kunnen vluchten indien uw leven in gevaar blijkt te zijn. U wordt geconfronteerd met het feit dat als uw ex ermee dreigt u en uw kind te doden, dat hij toch wel zou doorhebben dat u niet zo maar zou komen en dat u elke andere oplossing zou proberen zoeken. Daarop stelt u dat hij wist dat u geen broer had en dat uw familie boos was op u omwille van toen (CGVS, p.18). Met deze uitleg weet u echter opnieuw niet te overtuigen. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie boos zou zijn op u of dat ze u iets zouden verwijten. Uw zussen hielpen u immers opnieuw te ontsnappen en uw zoontje verblijft op dit moment nog steeds bij hun en hun gezin in Mogadishu.

Vervolgens zegt u nog dat het nu anders is omdat uw ex lid is van Al Shabaab en hij iedereen gaat vermoorden die deelneemt aan uw ontsnapping (CGVS, p.18). Deze stelling kan echter niet verklaren waarom hij dan zo goedgelovig zou zijn om u een maand de tijd te geven. Bovendien klopt deze stelling niet want uw vier zussen en uw zoontje wonen nog steeds in Mogadishu zonder dat uw ex-man hen iets aandeed of op dit moment lastig valt. U verklaart dat door te zeggen dat uw zoontje steeds bij een andere zus verblijft en dat ze hem telkens een nieuwe naam geven (CGVS, p. 18). U krijgt de opmerking dat het voor uw ex toch niet moeilijk is te weten wie uw zoon is aangezien hij bij familie verblijft, hem aanspreken met een andere naam heeft daar dan ook geen invloed op. U probeert dat te weerleggen door te zeggen dat u de eerste persoon was die geïdentificeerd werd en dat het goed kan zijn dat hij zich niet zo druk maakt om een kind (CGVS, p.18). Hiermee spreekt u dan ook uw eerdere verklaringen tegen. Het feit dat uw zoon en de rest van uw familie op dit moment nog steeds in Mogadishu wonen zonder enige problemen te hebben gehad met uw ex-man relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees.

Terzijde wordt nog opgemerkt dat u geen afdoende verklaring weet te geven over waarom uw man u na tien jaar terug zou willen. Jullie hadden immers veel problemen samen omdat u hem geen kinderen kon geven en ondertussen trouwde hij al jaren eerder met een nieuwe vrouw waarmee hij evenmin kinderen kreeg (CGVS, p.9). Uw uitleg dat hij u had gezegd dat hij 'nooit van u ging scheiden' en dat hij u 'ging vermoorden of u moest voor altijd met hem getrouwd zijn' verliest dan ook aan waarde gezien hij u zonder meer een maand de tijd zou hebben gegeven om naar hem toe te komen en hij ook uw familie, die u hielpen met uw vertrek, verder met rust laat (CGVS, p.18).

Gezien het bovenstaande moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen bedreigingen door uw ex-man kort voor uw laatste vertrek uit Somalië, niet aannemelijk gemaakt zijn. Deze bedreigingen kunnen dan ook niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat u voor het ongeloofwaardig bevinden telefonisch contact met uw ex-man in 2018 gedurende tien jaar lang niets van hem vernomen had. U vertrok immers in 2008 naar Saoedi-Arabië, waar u woonde tot 2017 zonder nog iets van hem te vernemen. Ook na uw terugkeer naar Somalië woonde u gedurende anderhalf jaar zonder problemen in Mogadishu waar ook uw zussen (en uw zoon) wonen en waar u een winkel uitbaatte die u had opgestart met het geld dat u in Saoedi-Arabië had verdiend (CGVS, p.5, 9, 10, 12). U haalt aan dat u met uw ex-man een zwaar verleden heeft waarbij u heel wat intrafamiliaal geweld moest tolereren. Deze gewelddadige situatie zal zonder twijfel een stevige impact hebben gehad op het psychologisch welzijn van uw persoon. Zonder afbreuk te doen aan de schade die u heeft geleden door het jarenlange misbruik dient te worden opgemerkt dat u hierdoor geen actuele nood aan internationale bescherming kenbaar maakt. Het gaat hier immers om incidenten die zich voordeden voor uw vertrek naar Saoedi-Arabië en dus meer dan tien jaar geleden. Ondertussen stelt u via fasakh (via een islamitische rechtbank) gescheiden te zijn van uw eerste man en hertrouwd te zijn (CGVS, p. 8, 9). Gezien de recente bedreigingen ongeloofwaardig zijn moet worden geconcludeerd dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat er op heden geen gegronde vrees voor vervolging in dit verband bestaat.

Ook de feiten die zich voordeden in Saoedi-Arabië waarbij u opnieuw meermaals slachtoffer werd van (pogingen tot) misbruik en geweld zijn gebeurtenissen die zich vele jaren geleden voordeden in een omgeving waar u zich niet langer bevindt en waar u in de toekomst ook niet naar zal terugkeren. Het gaat hier dan ook over problemen van lokale aard, die zich beperkten tot het land waar u op dat moment woonde (CGVS, p. 14). Aangezien u daar vertrokken bent en nadien nog anderhalf jaar zonder problemen in Mogadishu woonde is er geen reden om te denken dat u in de toekomst een verhoogd risico loopt om opnieuw slachtoffer te worden van vergelijkbare incidenten. Hoewel u hier ongetwijfeld onder geleden heeft zijn deze gebeurtenissen verder dan ook niet relevant voor de analyse van uw verzoek om internationale bescherming.

Betreffende de psychologische problemen die u in het neergelegde attest inroept moet worden vastgesteld dat deze u niet hebben verhinderd in Mogadishu, waar ook uw familieleden wonen, een menswaardig bestaan op te bouwen. U huurde er een woning en baatte er een eigen zaak uit. Aangaande deze psychologische problemen dient tenslotte worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsstatus op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

Waar de neergelegde psychologische attesten nog verwijzen naar het feit dat verzoekster vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan, merkt de Raad op dat verzoekster nalaat om de praktijk van VGV in haar land van herkomst aan te brengen in het verzoekschrift. Zij formuleerde evenmin bij aanvang van de procedure noch tijdens het persoonlijk onderhoud enige aan deze praktijk gerelateerde vrees. Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk worden verwacht dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen om te worden herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV. De medische problemen die verzoekster hierdoor ondervindt ressorteren bovendien niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoeksters persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoekster verklaart afkomstig te zijn van Mogadishu, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoekster toegevoegde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

Bovendien bevestigt de door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota bijgebrachte informatie deze analyse.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Waar verzoekster het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en de Nederlandse overheid citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekster, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre het verzoekschrift aanvoert dat verzoekster een grotere kans heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt omdat zij tot een minderheidsclan behoort, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster verklaarde te behoren tot de Murursade, hetgeen een subclan van Hawiye, een meerderheidsclan, betreft in Somalië, en haar familie langs vaderszijde aanwezig is in Mogadishu (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 5-6, 9).

Hoe dan ook merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 21 april 2020 blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld, onafgezien van de beoordeling van het feit dat verzoekster specifiek zou worden geraakt omwille van haar behoren tot een minderheidsclan, dat bij voorrang aanleiding zou geven tot een onderzoek in het licht van de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat clanaffiliaties hier geen invloed op hebben.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP